

[Westerby.]

skal hive ud af den blå luft. Det bør være rigtigt, at folketinget giver vejledende regler, hvorefter afgørelsen skal træffes. Jeg håber meget, at man i udvalget kan finde frem hertil.

Til sidst vil jeg blot gøre den bemærkning, at det er uheldigt, når der bryder en strejke ud på et livsvigtigt område, at det høje ting så i hvert enkelt tilfælde skal tage stilling til, hvad man skal gøre. Man bør på dette område have en lovgivning, som giver regler for, hvordan man skal forholde sig. Man kan naturligvis diskutere, om man i loven skal fastsætte, hvad der er livsvigtigt, og hvad der ikke er livsvigtigt. Man kan sige, at de og de områder er så livsvigtige, at dér kan man ikke tolerere strejke, eller man kan positivt opregne de områder, hvor der ikke er livsvigtige funktioner på spil, hvis der udbryder strejke. Måske den sidste fremgangsmåde er den rigtige.

Men jeg tror, at vi her i tinget, når denne sag er blevet afgjort, må forsøge at stræbe henimod en lovgivning, der er af mere permanent karakter, og tage stilling til, hvorledes man skal forholde sig, hvis der udbryder strejke, der truer livsvigtige områder. Vi må ikke glemme, at dette ikke blot er en konflikt imellem de direkte implicerede parter, men en konflikt, der går ud over det samlede samfund, går ud over os alle. Der er en tredje part, og det er den store part. Det er denne part, der først og fremmest må tages hensyn til. Jeg tror, vi skal prøve at få en stedsevarende lovgivning, og måske skal vi i denne lovgivning positivt opregne, på hvilke områder det kan tillades at der strejkes. Jeg tror, det høje ting forstår, at jeg er ikke meget uenig med det ærede medlem hr. Axel Kristensen i denne sag.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg må sige tak for de synspunkter, som er fremført til nærmere belysning af de problemer, som er forbundet med dette lovforslags gennemførelse. Jeg vil gerne sige for mit eget vedkommende — og det tror jeg gælder hele regeringen — at det er med beklagelse, at vi konstaterede, at der ikke var nogen mulighed for at opnå enighed på dette område. Når vi fandt, det var

rigtigt at gribe ind, var det, fordi det er et område, som berører syge mennesker, læger, hospitaler, redningskorps, politi, brandvæsen, centralmyndighederne og mange andre, hvilket simpelt hen gør det umuligt at have en strejke løbende på disse områder. Det er baggrunden for, at lovforslaget er fremsat.

Der har været fremført forskellige principielle synspunkter omkring dette lovforslag. Man har givet udtryk for — det gjorde det ærede medlem hr. Axel Kristensen — at vi burde have haft en permanent ordning, som i alle tilfælde var parat til at blive bragt i anvendelse, når det drejede sig om livsvigtige områder. Nu har jeg selv haft fornøjelsen at være medlem af arbejdsretskommissionen gennem 7-8 år. Vi har haft alle disse diskussioner, og jeg tror, det ærede medlem vil være bekendt med, hvor vanskeligt det er at finde frem til, hvad der egentlig skal forstås ved livsvigtige områder. Det vil i alle tilfælde efter min opfattelse være meget uheldigt, om man havde en sådan permanent ordning, selv om man søgte at begrænse den til såkaldte livsvigtige områder. Det ville næsten være en håbløs opgave.

Et andet problem, som har været rejst, er spørgsmålet om, hvorvidt man ikke i stedet for en formand eller en opmand skulle have et formandskab. Jeg erkender, at dette synspunkt kan gøres gældende; det har også været langt inde i mine overvejelser, om man ikke burde have et egentligt formandskab. Nu er stillingen imidlertid den, at der ikke er tale om, om jeg så må sige, én stor afgørelse; det fremgår også af lovforslagets opbygning. Det drejer sig om en række overenskomster med specielle problemer på forskellige områder med muligheder for at skifte ud i det fællesudvalg, som skal nedsættes, således at man kan tage hensyn til de specielle problemer, som nu engang er gældende inden for de pågældende områder. Derfor tror jeg ikke, et formandskab vil lette sagens behandling, at det vil lette gangen og de videre forhandlinger. Det er jo først og fremmest meningen, det vil jeg gerne understrege, at man skal søge frem til nye forhandlinger og forhåbentlig også klare en hel del af problemerne selv, før opmanden kommer ind i billedet.